

Arrest

nr. 49 381 van 12 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat T. LUST en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Lucane (gemeente Bujanoc) en bent u Servisch staatsburger. In 2000-2001 vond er in uw geboortestreek een gewapende opstand van de etnisch Albanese bevolking plaats tegen de Servische staat. Sindsdien behandelen de Servische autoriteiten alle etnische Albanezen in uw streek als vijand. Het dorp waar u woonde was gescheiden door een rivier met langs één kant de gendarmerie en langs de andere kant het Albanese Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc (UCPMB; Albanees: Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit). Uw huis bevond zich aan de kant van het UCPMB waardoor u ervan verdacht werd te hebben deelgenomen aan de oorlog. U was echter, net zomin als uw familie, ooit lid van het UCPMB en u heeft het UCPMB ook nooit als burger geholpen. Er werden in de periode van 2000 tot 2009 regelmatig huiszoeken gehouden in uw dorp en er werden ex-leden van het

UCPMB gearresteerd, dit vooral in 2001, net na de oorlog. In de periode van 2000 tot 2009 kwam de gendarmerie drie keer naar uw huis voor represailles. Ook in 2000, bij het begin van de oorlog, had er reeds een huiszoeking bij u thuis plaatsgevonden omdat ze dachten dat uw vader lid was van het UCPMB. In 2002 – u was toen vijftien jaar – kwam de gendarmerie naar uw huis en werd de hele familie verhoord over de oorlog en leden van het UCPMB. U werd als enige van de familie meegenomen naar het politiebureau van Bujanoc, waar u twee dagen werd vastgehouden. Tijdens deze twee dagen werd u verschillende keren door de politie verhoord. U werd nergens van beschuldigd maar er werden u wel heel wat vragen gesteld over de oorlog. Er werd u ondermeer gevraagd of u had deelgenomen aan de oorlog, of u andere mensen kende die hadden deelgenomen en of uw vader bij het UCPMB zat. Hun doel was volgens u informatie in te winnen over mensen die aan de oorlog hadden deelgenomen. Er werd u tijdens deze verhoren gezegd dat u moest zeggen wat u wist, dat u niet met hen moest spelen en dat ze u anders in de cel zouden gooien. De politie wilde namen weten om de leden van het UCPMB te kunnen identificeren. Na twee dagen werd u vrijgelaten en werd u gezegd dat u nog eens zou moeten terugkomen om meer informatie te geven. Enkele jaren later – u weet niet precies wanneer – kwam de gendarmerie nog een keer naar uw huis. U was met uw familie thuis en opnieuw werden jullie dezelfde vragen gesteld over de oorlog. Er werd een huiszoeking gedaan naar wapens, maar er werd niets gevonden. Enige tijd voor uw vertrek naar België kwam de gendarmerie nogmaals naar uw huis. Er werd naar wapens gezocht, maar er werd wederom niets gevonden. Uw vader werd opnieuw ondervraagd over de oorlog en ook aan u en andere familieleden werden vragen gesteld. Ze wilden nogmaals namen hebben van mensen die deel hadden genomen aan de oorlog, maar u kon enkel antwoorden dat u deze mensen slechts van gezicht kent en niet bij naam. Op 17 januari 2009 ging u naar uw oom (T.X.) in Bujanoc bij wie u een maand bleef. U verbleef ook in een hotel in Vranje aangezien uw oom zich bedreigd begon te voelen. Op 17 februari 2009 verliet u Servië en reisde u op illegale wijze naar België, waar u op 20 februari 2009 aankwam en diezelfde dag asiel aanvraagde. U wenst niet naar Servië terug te keren aangezien u angst heeft vroeg of laat gearresteerd te zullen worden door de Servische autoriteiten, net zoals dat met andere dorpelingen is gebeurd, en omdat u niet met die onzekerheid kan leven. Ter staving van uw identiteit legde u uw Servische identiteitskaart neer, uitgereikt op 6 juli 2007 te Bujanoc.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er aangaande uw verklaringen dat uw dorp zich vlak aan de grens met Kosovo bevindt, dat er daarom veel militaire aanwezigheid is en dat het dagelijkse leven in uw dorp daarom vol met negatieve spanning is (CGVS 26/03/2010, p. 10) gewezen te worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt in verband met deze algemene situatie in de regio Zuid-Servië en de situatie aan de grens met Kosovo, waar ondermeer de Servische gendarmerie de controle uitoefent. Uit deze informatie blijkt dat deze regio inderdaad te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over de militarisering in uw regio en (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze algemene situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. U heeft echter geen geloofwaardige elementen aangebracht die zouden kunnen wijzen op een dergelijke individuele (vrees voor) vervolging.

U verklaarde uw geboortestreek in februari 2009 te hebben verlaten omdat de Servische gendarmerie na de oorlog drie keer bij u thuis zou zijn langsgekomen en omdat u angst had vroeg of laat net zoals andere dorpelingen, waaronder ook personen die niet aan de oorlog in de Preshevë-vallei deelnamen, gearresteerd te zullen worden, ook al heeft u zelf ook niets misdaan (CGVS 26/03/2010, p. 5, 9, 10; CGVS 17/05/2010, p. 13, 15, 17). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat uw verklaringen dienaangaande elke geloofwaardigheid missen. Zo kan u de drie invallen van de gendarmerie bij u thuis nauwelijks situeren in de tijd: over de eerste keer verklaarde u enkel te weten dat het in 2002 was en van de tweede keer stelde u de datum en zelfs het jaar niet te kennen en enkel te weten dat het een aantal jaren na de eerste keer was. De derde keer situeerde u tijdens het gehoor van 26 maart 2010 ergens eind 2008 of begin 2009, en tijdens het gehoor van 17 mei 2010 in de herfst van 2009, enkele maanden voordat u naar België kwam (CGVS 26/03/2010, p. 6, 7; CGVS 17/05/2010, p. 4, 7, 10). U vroeg echter op 20 februari 2009 asiel aan en was in de herfst van 2009 dus reeds in België. Voorts kunnen enkele flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal op 26 maart 2010 en deze afgelegd op 17 mei 2010. Zo verklaarde u op 26 maart 2010 dat u in 2002 door Servische militairen naar het politiebureau werd gebracht maar dat u de **twee hierop volgende keren** dat de militairen naar uw huis kwamen **niet thuis** was. U verklaarde expliciet dat ze toen voor u kwamen en naar u vroegen maar u niet vonden **aangezien u niet thuis was**. Bij de tweede keer was u immers tijdig kunnen vluchten en op het ogenblik van de derde inval bevond u zich bij uw oom (CGVS 26/03/2010, p. 6, 7, 8, 10). Tijdens het gehoor op 17 mei 2010 verklaarde u daarentegen **alle drie de keren thuis te zijn geweest** toen de gendarmerie naar uw huis kwam en verklaarde u ook dat de gendarmerie voor de hele familie, en met name uw vader, kwam en niet enkel voor u. Pas na het derde bezoek door de gendarmerie vertrok u naar uw oom (CGVS 17/05/2010, p. 5, 8, 10, 11, 13). Op de vraag of u de voorgaande tegenstrijdigheden kon verklaren antwoordde u dat u misschien toch niet thuis was en dat er geen contact met de gendarmerie was geweest. Meteen hierna verklaarde u echter dat u toch thuis was en dat er u tijdens die drie keren dat de gendarmerie bij u thuis langskwam, vragen werden gesteld (CGVS 17/05/2010, p. 16-17). Deze wederom incoherente verklaringen volstaan geenszins als rechtvaardiging voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Bovendien stelt u niet te weten of de Servische autoriteiten na uw vertrek naar België nog naar uw huis zijn gekomen of u zijn komen zoeken. U verklaarde nochtans sinds uw vertrek naar België meermaals contact te hebben gehad met uw familie maar hier nooit over gesproken te hebben of naar gevraagd te hebben (CGVS 26/03/2010, p. 3; CGVS 17/05/2010, p. 2, 13, 14). Van iemand die internationale bescherming zoekt kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij meer gedetailleerde en coherente informatie kan meedelen over wat hem in zijn land van herkomst is overkomen en dat hij zich, indien die mogelijkheid bestaat, inlicht over de actuele situatie. Dat u zich bij de contacten met uw familie niet verder informeert over elementen die deel uitmaken van de kern van uw vrees, getuigt overigens van weinig interesse, wat maar moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw verklaring dat uw gesprekken met uw familie maar kort zijn (CGVS 17/05/2010, p. 2-3, 13-14) is hiervoor geenszins een afdoende uitleg.

Daarenboven heeft u ook geen overtuigende elementen aangebracht om uw beweerde vrees vroeg of laat net zoals andere onschuldige dorpelingen opgepakt te zullen worden te ondersteunen. Zo blijft de reden waarom u opgepakt zou kunnen worden geheel onduidelijk. U beweerde weliswaar dat u, indien u gearresteerd zou worden, beschuldigd zou worden van deelname aan de oorlog (CGVS 17/05/2010, p. 16). Het blijft hier evenwel slechts bij een louter vermoeden. U verklaarde immers ook dat noch uzelf, noch uw vader of andere familieleden ooit iets met het UCPMB of het UCK (Kosovaarse Bevrijdingsleger, Albanees: Ushtria Çlirimtare e Kosovës) te maken hebben gehad, dat u of uw familie het UCPMB ook nooit als burger geholpen hebben en dat jullie nooit wapens voor het UCPMB of het UCK verstoep hebben. U verklaarde ook dat u nooit andere problemen heeft gehad met de autoriteiten, dat u nooit een misdrijf heeft gepleegd en dat er nooit een juridische procedure tegen u is opgestart (CGVS 26/03/2010, p. 7, 8, 9; CGVS 17/05/2010, p. 14, 16-17). U stelde enkel dat de Servische staat het verschil niet kan maken tussen de Albanezen die hebben deelgenomen aan het verzet en zij die dat niet hebben gedaan. Voor de Serviërs, zo stelde u, zijn alle Albanezen vijanden en zo behandelen ze hen ook allemaal (CGVS 26/03/2010, p. 5; CGVS 17/05/2010, p. 5). Het gaat hier evenwel om een blote en veralgemeende bewering die geenszins gestoeld is op objectieve elementen, temeer daar u uw verklaringen over de arrestaties van andere inwoners uit uw dorp die toch zouden zijn opgepakt ook al waren ze onschuldig en hadden ze niet deelgenomen aan de oorlog (CGVS 26/03/2010, p. 5, 9, 10; CGVS 17/03/2010, p. 9, 13-16) niet aannemelijk heeft kunnen maken. Tijdens het gehoor op 26 maart 2010 weigerde u immers verdere informatie te geven over de identiteit van deze

dorpelingen en de omstandigheden waarin ze verhoord of gezocht zouden zijn. Er werd u tijdens het gehoor meermaals gevraagd hier meer informatie over te verstrekken en mee te werken aan het verduidelijken van de feiten waarop u uw asielaanvraag baseert, maar u weigerde systematisch. U gaf aan het morele recht niet te hebben om over andere mensen te praten, dat u enkel over uw eigen problemen wilde praten en dat u niet durfde over de problemen van anderen te praten. U verklaarde verder op weinig afdoende wijze dat u zich veel meer aantrekt van wat er met u persoonlijk gebeurt dan met een ander (CGVS 26/03/2010, p. 9, 10). Ook tijdens het gehoor op 17 mei 2010 kon u geen namen of verdere informatie geven over dorpelingen die gearresteerd zouden zijn en bleef u hierover uitermate vaag.

Gelet op wat voorafgaat kan geen enkel geloof meer gehecht worden uw bewering dat de Servische gendarmerie na de oorlog in de Preshevë-vallei driemaal bij u thuis zou zijn langsgeslagen voor represailles en komt ook de ernst van uw verklaring dat u gevlucht bent omdat u angst had vroeg of laat gearresteerd te zullen worden net zoals vele andere dorpelingen geheel op de helling te staan.

Uw Servische identiteitskaart kan geen ander licht werpen op de bovenstaande bevindingen. Zij bevestigt immers louter uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan, maar niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) oordeelde dat uit de beschikbare informatie blijkt dat zijn regio van herkomst kampt met een doorgedreven militarisering, waarbij de gendarmerie weerstand oproept bij de Albanese bewoners van de regio. Het CGVS besloot dat verzoekers verklaringen niet in tegenspraak waren met de beschikbare objectieve informatie.

Waar wordt geoordeeld dat hij geen geloofwaardige elementen aanbracht die wijzen op een individuele vervolging stelt verzoeker dat het niet eenvoudig is dergelijke elementen aan te tonen. Dat hij de bezoeken van de gendarmerie niet kon situeren in de tijd bewijst niet dat zijn beweringen minder waar zijn. Ook dat hij het laatste bezoek situeerde in de herfst van 2009 terwijl hij toen reeds in België verbleef is geen argument om te beweren dat hij geen geloofwaardige elementen naar voor brengt. Dit is een louter materiële vergissing en kan worden verklaard doordat hij reeds anderhalf jaar in België is.

Verzoeker vervolgt: *“het is niet omdat iemand internationale bescherming zoekt dat redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij meer gedetailleerde en coherente informatie kan meedelen over wat hem in zijn land van herkomst is overkomen en dat hij zich, indien de mogelijkheid bestaat, inlicht over de actuele situatie”*. Hij stelt de financiële middelen niet te hebben om zich telefonisch te informeren over de actuele situatie.

Verzoeker betoogt dat de situatie zo is dat de gendarmerie verschillende dorpelingen zonder reden opneemt. Dat er een kans bestaat dat hij wordt opgenomen *“is misschien een vermoeden, doch dit vermoeden dient te volstaan om als vluchtelingen erkend te worden, nu er veel andere dorpelingen zelfs zonder enige vermoeden werden gearresteerd”*. Verzoeker stelt dat de gendarmerie alle personen van Albanese origine als vijanden beschouwen. Dat hij niet kan aannemelijk maken dat andere onschuldige dorpelingen werden opgenomen acht hij dan ook logisch. Er kan moeilijk verondersteld worden dat hij als persoon van Albanese origine de Servische gendarmerie hieromtrent om bewijsstukken vraagt.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing motiveert met recht dat de algemene situatie in verzoekers dorp, welke wordt bevestigd in de informatie waarover het CGVS beschikt en zoals opgenomen in het dossier, op zich geen aanleiding geeft tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en evenmin van aard is dat er sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelde tevens terecht dat verzoekers verklaringen dat hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten omdat de Servische gendarmerie na de oorlog drie keren bij hem thuis zou zijn langsgesproken en omdat hij angst had vroeg of laat gearresteerd te zullen worden elke geloofwaardigheid missen.

Zo werd op grond van de stukken met recht vastgesteld dat verzoeker (i) de drie beweerde invallen van de gendarmerie bij hem thuis nauwelijks kon situeren in de tijd (ii) flagrant tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde omtrent deze beweerde invallen (iii) ondanks dat dit redelijkerwijze van hem kon worden verwacht, heeft nagelaten zich verder te informeren omtrent de elementen die deel uitmaken van de kern van zijn vrees, hetgeen getuigt van weinig interesse voor zijn voorgehouden problemen en moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Waar verzoeker ter vergoelijking van het voorgaande argument dat hij omtrent de invallen in zijn huis niet op de hoogte moet zijn omdat hij reeds anderhalf jaar in België verblijft, wordt deze uitleg door verweerder terecht onafdoende geacht. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat deze bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven, daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die dermate bepalend zijn dat zij geacht kunnen worden in het geheugen te zijn gegrift. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert mag van een asielzoeker wel degelijk worden verwacht dat deze voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of is voldaan aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien kan van een asielzoeker wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Verzoekers bewering dat hij niet over de financiële middelen beschikt om dit te doen is geen afdoende verschoningsgrond voor zijn nalatigheid ter zake. Verzoeker gaf immers aan dat hij ongeveer vijftien keren werd opgebeld door zijn familie in Servië. Hij gaf uitdrukkelijk aan dat hij daarbij nooit aan zijn familie vroeg of de gendarmerie nog langskwam bij hem thuis (administratief dossier, stuk 3, p.13-14; stuk 4, p.3). Dat hij, ondanks dat hij hiertoe klaarblijkelijk de mogelijkheid had, heeft nagelaten zich te informeren omtrent zijn voorgehouden problemen getuigt van een gebrek aan interesse voor deze problemen en doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

Verweerder repliceert met recht dat verzoeker betreffende de overige motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen doch zich beperkt tot het louter herhalen van een aantal reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van een aantal losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal.

Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. In casu heeft de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker geen overtuigende elementen aanbracht om zijn beweerd vrees om vroeg of laat te worden opgepakt net zoals andere onschuldige dorpelingen te ondersteunen. Zo blijkt dat verzoeker, ondanks dat hijzelf noch zijn familie ooit iets te maken hadden met het UCPMB of het UCK, vermoedde dat hij beschuldigd zou worden van deelname aan de oorlog, doch dat dit een louter blote en veralgemeende bewering betreft die geenszins is gestoeld op objectieve elementen. Verzoeker haalde in dit kader weliswaar aan dat andere onschuldige inwoners van zijn dorp zouden zijn gearresteerd doch de bestreden beslissing motiveert met recht dat hij deze bewering niet aannemelijk heeft kunnen maken aangezien hij tijdens het eerste gehoor systematisch weigerde om verdere informatie te geven over de identiteit van deze dorpelingen of de omstandigheden waarin zij werden verhoord of zouden zijn gezocht en ook tijdens het tweede gehoor geen namen of verdere informatie kon geven over dorpelingen die gearresteerd zouden zijn en hierover erg vaag bleef.

Gelet op het voorgaande oordeelde de commissaris-generaal met recht dat verzoeker niet aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker aangevoerd bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS